

med den store Rigdomsforøgelse, som har fundet Sted i Rusland i de senere Aar, maa man sige, at det i alle Henseender er betryggende Papirer. Man kan paa ingen Maade sige, at de russiske Papirer i og for sig skulde være ringere end de danske. Der er ligeledes de sydamerikanske Papirer, der give en høj Rente, og som have rehabiliteret deres Anseelse paa det franske Laanemarked. Naar det er saaledes baade paa det engelske og det franske Laanemarked, at Kapitalisterne i stort Omfang kunne faa en Rente, der er mindst 4 pCt. og ofte derover, hvorfor i al Verden skulde de saa gaa hen og købe danske Obligationer, saaledes som Penge-markedet nu er med svigtende Kurser for danske Obligationer? Vi maa friste dem en Gang, og hvis vi kunde faa en Tegning paa et 4 pCts Laan f. Eks. til en Kurs af 104 — de kunde maaske komme op til en Kurs af 105 —, og derved fik et Laan, der blev 5—6 Gange overtegnet af det store Publikum, saa at det blev en virkelig Succes, vilde det efter min Mening langt bedre styrke den danske Stats Kredit og finansielle Anseelse end som nu stadig at hakke sig igennem med disse 3½ pCts Laan, som man faar til lavere og lavere Kurser, og som vække stigende Uvillie rundt omkring paa de store Penge-markeder.

Dette med Hensyn til Laanepolitikken. Men om der laanes mere eller mindre fordelagtigt, komme vi dog ikke derigennem til Bunden. Der hører mere og navnlig andet til. Der tales saa meget om Sparsommelighed. Jeg hører ikke til dem, der tro særlig meget paa Sparsommelighed. Jeg vil nævne et Punkt, hvor Udgifterne efter min Mening endog bør stige, det er i Forholdet til Københavns Kommune. Københavns Kommune har efter min Mening ikke alene et Billighedskrav, men et Retfærdighedskrav paa at faa stigende Statstilskud baade paa det ene og andet Omraade. Det er en Kommune, som er bleven uretfærdigt behandlet fra Statens Side, og som er bleven overløst med Udgifter paa det ene og andet Omraade gennem Lovgivningen, gennem selve Rigsdagens Gerning, saaledes gennem Børneloven, og det er ikke mere end billigt, at den i det mindste stilles lige med andre Kommuner. Her er et Om-

raade, hvor der ligefrem kræves flere Udgifter. Men her overfor maa der paa den anden Side sørges for Indtægter.

Det var mig da i en Henseende en Skuffelse at høre den højtærede Finansminister, og jeg maa ganske slutte mig til de Udtalelser, der ere faldne fra forskellig Side, saaledes fra det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) og det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted), der alle udtrykte, jeg kunde fristes til at sige, Forargelse over, at den højtærede Finansminister i dette Øjeblik staa ganske uden Finansplan. Gang paa Gang er en enkelt bestemt Udtalelse af Finansministeren bleven citeret, og det er ganske naturligt, thi det var egentlig Pointen i hans Tale, jeg burde maaske endogsaa være fristet til at sige den eneste Pointe i hans Tale. Jeg skal ikke citere Ordlyden, men Meningen var den, at det var et kostbart Øjeblik, at hidtil havde vi staaet saaledes, at vi vare en første Klasses Nation i Retning af Kreditværdighed, men nu stod vi ved et fatalt Vendepunkt, hvor vi kunde synke ned til et andet Klasses Standpunkt, økonomisk set, i det store Europas Øjne. Nu skulde man jo tro, at efter at man saaledes havde hørt, at det var paa høje Tid, var der umiddelbart derefter fulgt en Anvisning paa, hvorledes vi da nu skulde gribe Sagen an i dette Øjeblik. Man forlanger ingen Heksekunster af Finansministeren, men man forlanger naturligt af et Lands Finansminister, at netop naar han kommer med en saadan Bekendelse, at han saa griber Sagen an og peger paa, hvilke positive Foranstaltninger der nu skal til for at afværge den truende Ulykke, han pegede paa. Men i Stedet for siger Finansministeren: Jeg vil vente. Jeg vil bie, sagde Ræven, den sad i Saksen. Men selv om den bliver siddende endnu et Aar i Saksen, vil der ikke ske andet, end at Saksen klemmer de finansministerielle Potter endnu haardere til næste Aar, og det vilde være naturligere, om man sørgede for at faa Saksen lukket op jo før jo hellere.

Jeg forstaaar derfor ikke den Mangel paa Hastværk, turde jeg maaske udtrykke mig, som den højtærede Finansminister udviser ved denne Løjlighed. Det kan godt gaa saaledes herigennem, at vort